300311 - Mest Giymeden Önce Taharet Şartının Varlığına Dair Delil Nedir?

Soru

Meshin meşruluğunu ispat eden delillerden biri de Rasûlullah Sallallahu aleyhi vesellem'in şu hadîsidir:
Muğîre b. Şu'be (radıyallahu anh) şöyle demiştir: "Ben Nebî s.a.v ile bir seferde idim. Ayağındaki mestleri çıkarmak için eğildim. Bunun üzerine buyurdu ki: *'Onları bırak, zira ben onları tahâretli iken giydim.'* Sonra da mestlerin üzerine mesh etti."

Âlimler, bu hadîsten hareketle mest üzerine mesh edebilmenin şartlarından birinin, mestlerin tahâret üzere giyilmiş olması gerektiğini söylemişlerdir. Ben ise bunu tam anlayamadım. Çünkü hadîste geçen ifade "ayağım temizken giydim" şeklindedir. Bu, illa abdestli olmayı mı gerektirir? Zira kişi abdestsiz de olsa, ayağına necaset bulaşmamış olabilir. Zira Rasûlullah s.a.v "tahâret üzere" yerine "tahir oldukları halde giydim" demiştir ? Bu müşkili açıklamanızı rica ederim. Allah sizden razı olsun.

Detaylı cevap

Allah'a hamd olsun.

Fıkıh alimlerin cumhuru, mest üzerine mesh edebilmenin şartlarından birinin, mestin tam bir tahâret üzere giyilmesi olduğunu belirtmişlerdir. Bunun delili, zikrettiğiniz Muğîre b. Şu'be (radıyallahu anh) hadîsidir. O hadîste Nebî s.a.v buyurmuştur:
"Onları bırak, ben onları tahâretli iken giydim." (Buhârî, 206; Müslim, 274).

Zâhirî mezhebinin imamı Dâvûd ise, sadece ayakların temiz olmasıyla yetinmiş, abdest şartını ileri sürmemiştir.

Cumhurun görüşünü kuvvetlendiren delillerden biri de Safvân b. Assâl (radıyallahu anh)'ın rivayet ettiği şu hadîstir:

“Biz, Rasûlullah s.a.v’in gönderdiği bir seriyyede idik. Bize, mestleri tahûr (abdest) üzere giydiğimiz takdirde, seferde üç gün, ikâmette ise bir gün bir gece mesh etmemizi emretti. Dışkı veya idrardan dolayı mestleri çıkarmamız gerekmezdi. Ancak cenabet sebebiyle çıkarırdık.”
(Bunu Abdurrezzâk, Musannef’inde (793); İbn Huzeyme (193) ve İbn Hibbân (1325) rivayet etmişlerdir. El-Albânî ve Şuayb el-Arnaût hadîsi hasen görmüşlerdir).

Beyhakî, *es-Sünenü’l-Kübrâ*’da (1/423) şu lafızla rivayet etmiştir:
“Eğer mestleri tahâret üzere giyersek…”
Nevevî, *el-Mecmû*‘’da (1/512) isnadının güzel olduğunu belirtmiştir.

Faydalı olması için şu kaynağa bakılabilir: *“et-Tibyân fî Tebvîb ve Tahrîc Bulûği’l-Merâm”*, Hâlid eş-Şelâhî (2/47-51).

İbn Huzeyme bu rivayetten sonra şöyle demiştir:
“Bu hadîsi el-Müzenî’ye zikrettim. Şöyle dedi: ‘Bunu mutlaka arkadaşlarımıza rivayet et; zira Şâfiî için bundan daha kuvvetli bir delil yoktur.’”

Hâfız İbn Hacer de şöyle demiştir:
“Safvân hadîsi sahih olmakla birlikte Buhârî’nin şartında değildir. Ancak Muğîre’nin hadîsiyle manada mutabıktır; ikisi de mestin tahâret üzere giyilmesini şart koşar. Müzenî’nin işaret ettiği ihtilaf şudur: Şâfiî ve cumhur, buradaki tahâreti ‘şer‘î tahâret’ yani abdest olarak anlamışlardır. Dâvûd ise, ayağa necaset bulaşmamış olmasının yeterli olduğunu söylemiştir.”
(*Fethu’l-Bârî*, 1/309).

Böylece açıkça görülmektedir ki: Cumhurun görüşü sahih ve delili güçlüdür. Mestin üzerine mesh edilebilmesi için, mestlerin mutlaka tam bir tahâret (yani abdest) üzere giyilmesi şarttır.

Allah en doğrusunu bilir.